

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 2 de juny del 1936

SUMARI

A un quart de sis i tretze minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Prec del senyor Cunillera sobre interpretació del Reglament de la Cambra en relació amb el nombre de vacants de Diputat. Resposta de l'honorable senyor President.

Prec del senyor Riera al senyor Conseller de Justícia i Dret, referent als fets ocorreguts a la Torre de Claramunt.

Prec del senyor Carreres i Artau al senyor Conseller de Governació respecte a la clausura d'un centre a Sant Feliu de Pallarols, i anunci d'una interpellació sobre la política de les Comissaries. Resposta del senyor Conseller de Governació. Rectificació del senyor Carreres. El senyor Galés demana una aclaració al senyor Carreres i Artau, que aquest senyor Diputat li dona.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu, que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer.

El senyor Cunillera explica l'abast de l'esmena pendent, per la qual hom tractava d'addicionar un nou article entre els 7.º i 8.º del dictamen. Li contesta el senyor Galés, per la Comissió, no acceptant l'esmena. Rectifica el senyor Cunillera. Intervé el senyor Simó i Bofarull. El senyor Conseller de Governació respon als senyors Simó i Bofarull i Cunillera, i el darrer retira l'esmena.

El senyor Ruiz i Ponsetí defensa una esmena, en forma d'art. 7.º bis, per afegir-lo entre els 7.º i 8.º del dictamen, que el senyor Galés, per la Comissió, no accepta. Els senyors Ruiz i Ponsetí i Galés rectifiquen. El senyor Simó i Bofarull suggereix una addició a l'article en discussió, i la Comissió l'invita a formular-la per escrit. Amb aquest motiu, la Presidència suspèn el debat.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions.

Intervenció del senyor Simó i Bofarull, durant la qual ocupa la presidència l'honorable Vice-president primer, senyor Jaume Serra i Húnter. Rectifiquen els senyors Battestini i Simó i Bofarull. Nova intervenció del senyor Battestini, per la Comissió.

Se suspèn el debat.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de transferències de crèdit en el Pressupost en curs.

Feta la presentació del dictamen pel President de la Comissió, senyor Farreres i Duran, s'aproven, a continuació, els arts. 1.er i 2.^{on} de què consta, als quals no s'ha presentat cap esmena ni vot particular, i, en votació ordinària i amb el quòrum reglamentari, s'aprova definitivament la Llei.

Ordre del dia per a la sessió de dimecres.

S'aixeca la sessió a dos quarts de vuit i tretze minuts de la vetlla.

A un quart de sis i tretze minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha els honorables senyors Consellers de Governació, d'Obres Públiques i de Sanitat i Assistència Social.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

Sobre les vacants del Parlament

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Cunillera.

El Sr. CUNILLERA: Senyors Diputats: He demanat la paraula, no pas amb la intenció d'adreçar un prec al Govern de la Generalitat, sinó, senzillament, per a demanar a la Presidència que vulgui interpretar-me l'apartat tercer de l'article 16 del Reglament interior d'aquest Parlament. Diu, aquest apartat, que quan les vacants que resultin al Parlament arribin a un 20 per 100 dels llocs de la circumscripció, el Parlament ho comunicarà al Govern per tal que en el termini d'un mes com a màxim es procedeixi a la nova elecció dels llocs que manquen.

(Entra l'honorable senyor Conseller de Finances.)

Segons les meves referències, hi ha la circumscripció de Lleida on s'ha arribat a sobrepassar aquest 20 per 100. Jo demanaria a la Presidència, doncs, que volgués indicar-me els tràmits que s'han de seguir, si es pensa seguir aquests tràmits o què cal fer. Era només aquesta petita indicació que jo volia fer a la Presidència.

El Sr. PRESIDENT: Realment, aquesta pregunta ha sorprès una mica a la Presidència, tota vegada que és costum parlamentària anunciar els prec als senyors Consellers i sobretot a la Presidència. No obstant que la Presidència s'hagi sorprès una mica no té cap inconvenient a contestar aquest prec.

El Sr. CUNILLERA: No és precisament un prec.

El Sr. PRESIDENT: Sí; però s'acostuma a advertir prèviament. La V. S. s'ha acostat per anunciar-me que faria un prec al Govern i no precisament a la Presidència. Jo no vull pas qualificar-ho de lapsus...

El Sr. RIERA: Això és una invitació al vals. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: No ha d'escapar als senyors Diputats l'estat d'excepció en què ha viscut el Parlament i en aquesta resolució, en la convocatòria d'aquestes eleccions complementàries a què s'ha referit la V. S., el Parlament, i sobretot la Presidència, han d'anar d'acord amb les directives polítiques que doni el Govern i aconselli l'estat de coses. Per altra part, la Presidència no ha necessitat mai, crec, l'estímul dels senyors Diputats per a complir l'Estatut Interior i el Reglament Interior de la Cambra. Jo crec que aquestes paraules satisfaran els senyors Diputats.

El Sr. CUNILLERA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Cunillera.

El Sr. CUNILLERA: Breument només. No era la meua intenció molestar la Presidència.

El Sr. PRESIDENT: No es molesta mai la Presidència.

El Sr. CUNILLERA: Senzillament, es diu en l'apartat citat, d'una manera taxativa, que s'ha de comunicar al Govern quan arribin al 20 per 100 les vacants en una circumscripció, i tinc entès que en la de Lleida arriba i sobrepassa a aquest 20 per 100. Fa tres mesos que la Cambra ha tornat a reprendre les seves funcions, i és per això que jo volia demanar la Presidència què cal fer, si s'ha de reunir la Comissió de Règim interior o s'ha de fer algun altre tràmit.

El Sr. PRESIDENT: Potser són les possibles vacants les que determinaran aquest 20 per 100; potser són les incompatibilitats que poden venir. Però actualment, no existeixen.

El Sr. CUNILLERA: En cap circumscripció?

El Sr. PRESIDENT: Actualment, no crec que existeixin en cap circumscripció.

El Sr. CUNILLERA: Aleshores, jo retiro les meves paraules.

Els fets de la Torre de Claramunt

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA : Senyors Diputats : Era per a fer un prec al senyor Conseller de Justícia i Dret. No trobant-se en aquests moments ací a la Cambra, per la importància que jo crec que té aquest prec, jo el faré pensant que la Presidència tindrà la bondat de traslladar-li el prec. Potser, en el transcurs d'aquest prec, les VV. SS. (*dirigint-se a la Minoria de Lliga Catalana*) em podran fer alguna interrupció, dient-me : « Això, al Jutjat de guàrdia. » Però, no obstant això, com que té una gran importància, m'atreveixo a fer-lo perquè se li doni trasllat, encara que per l'assumpte d'aquest prec hi hagi el Jutjat corresponent que tramiti les diligències. Tinc un concepte elevat de la Justícia, que jo encara crec, amic Fronjosà, amb la Justícia...

El Sr. FRONJOSÀ : Jo també, però no pas amb la històrica.

El Sr. RIERA : ... però sí que hem de convenir que hi ha moltes falles en la justícia i que jo entenc, per damunt de tot, que si el poble sobirà té una voluntat i es manifesta aquesta voluntat per mitjà del mateix poble, quan els que tenen cura de fer justícia no fan aquella justícia que el poble ha manifestat, aleshores és el moment que falla la justícia, i en aquest cas es troba, senyors Diputats, el cas dels horrorosos fets, aquí explicats ja en una altra ocasió, del poble de la Torre de Claramunt.

Jo recordo que vaig dirigir un prec al senyor Conseller respecte dels fets dolorosos de la Torre de Claramunt, però ha passat — és hora de dir-ho clar — el que està passant en aquests moments tan importants. El senyor Conseller de Justícia i Dret va nomenar un Jutge especial pels fets de la Torre de Claramunt, perquè teníem la convicció que el Jutge de Primera Instància — convicció ratificada solemnement per mi —, que el Jutge de Primera Instància era un Jutge monàrquic. I el cas dolorós ha passat quan s'ha vist que el Jutge especial que es va nomenar — en tenim també la completa convicció — no desdiu de l'anterior ; totes les actuacions que ha fet, les ha fet pensant primer que tot contra la gent d'esquerra i amb uns principis també atàvics i monàrquics.

El Sr. FRONJOSÀ : Perquè es vagi creient amb la Justícia !

El Sr. RIERA : I en aquests moments dolorosos ens trobem amb què, diumenge passat, a la ciutat d'Igualada, s'anava a fer una manifestació de caràcter popular per a demanar la destitució d'aquest Jutge de Primera Instància. No parlaré molt d'altres coses d'aquest Jutge de Primera Instància. La seva actuació, però, ja es manifestà, amb anterioritat, amb el processament d'aquest mateix Ajuntament per una denúncia presentada per irregularitats en l'Administració municipal, derivant-se del procés la comprovada honorabilitat de tots aquests senyors ; li vaix indicar jo, precisament, la inconveniència del que es feia, puix que això ocorria després de les eleccions del 16 de febrer, i ja teníem una altra vegada, per

la derogació de la Llei del 2 de gener, l'Administració Local a les nostres mans, però aquest Jutge no volgué escoltar els meus precs. I en el moment de prendre possessió aquest Ajuntament popular, aleshores va ésser quan es produïren els fets que ja havia denunciat en el poble de la Torre de Claramunt. I el cas més dolorós és que en aquests moments els matadors estan absolts i les víctimes són a la presó i se'ls denana vuitanta anys de reclusió. És un cas que no es pot tolerar, perquè, per damunt de tot, hi ha la Justícia i el sentit humanista del poble. Jo voldria, senyors Diputats, que visitéssiu aquelles contrades i veuríeu l'estat de rebellió en què està tot el poble contra aquesta actuació d'aquest Jutge especial.

Amb tot el sentiment i amb tota la meua emoció, jo he de reproduir la meua derúncia, que ja la vaig fer emocionat, però que ara, en vista d'aquests fets, la faig encara amb més emoció.

Jo dic al senyor President d'aquesta Cambra i al senyor Conseller de Governació, per la part en què ell hi va intervenir, que pensen una mica en aquesta gent ; que pensen una mica en què hi ha un mort, i que pensen que els matadors són al carrer i que els agredits, l'Alcalde i dos Regidors d'elecció popular, d'esquerra, es troben a la presó model amb una demanda de vuitanta anys de presó en conjunt.

Res més, senyors Diputats. Espero que, encara que en aquests moments la Justícia estigui en curs i encara que s'hagi de veure el resultat, per tot el que he dit i per tot el que sigui i per damunt del que sigui, si veritablement tenim uns Jutges que com a Poder Judicial hem de deixar independents, si és que no fan justícia republicana, nosaltres, per damunt de tot això, ens hem d'imposar d'atropells tan grossos perquè no es puguin veure més en la nostra terra. (*Molt bé !, en la Majoria.*)

El Sr. PRESIDENT : La Mesa traslladarà el prec del senyor Riera al senyor Conseller de Justícia i Dret.

De la clausura d'un centre a Sant Feliu de Pallarols. Anunci d'una interpel·lació sobre la política de les Comissaries.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Carreras i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Senyors Diputats : Em dol, avui, haver de fer un prec, seguit d'anunci d'interpellació per part d'aquesta Minoria, d'uns acords que no tinc inconvenient en dir que empetiteix el Parlament solament de tractar-los, però que és ineludible haver de tractar.

El senyor Conseller de Governació va tenir la bondat, l'altre dia, d'atendre una petició del senyor Vallès i del qui té l'honor de dirigir-vos la paraula sobre un assumpte que passa al poble de Sant Feliu de Pallarols ; em complasc en donar-li les més expressives gràcies. Es tractava d'una mida arbitrària — entenc jo arbitrària, i vosaltres veureu si és justificat el qualificatiu després del que diré —, adoptada pel senyor Comissari de Girona, manant el tancament d'una societat que

té el seu domicili a Sant Feliu de Pallarols, sense cap motiu justificat : una batussa que hi va haver al poble va motivar el tancament gairebé per incidències i ningú s'ha explicat el motiu d'aquest tancament. Suposem que els motius eren legítims ; però, senyors, això era el dia 5 d'abril, han passat una pila de dies, i, en definitiva, el que es tractava era seguir, no ja la política de campanar, que encara aquesta té una certa alçada, sinó una política petita, que ja es va insinuar l'any passat i que pel vist és el primer acte de la temporada ; aquesta política tan esquifida que en podríem dir política d'envelat. Es tracta de què una de les parts contendents, un dels bàndols de Sant Feliu de Pallarols, no vol que l'altre bàndol es diverteixi el dia de la festa major, i ha aconseguit que la prohibició d'obertura d'aquest local, d'aquest centre, resti en ferm. Suposo que després de la festa major no hi haurà inconvenient en què s'ajequi.

Hi ha, en aquest punt, un aspecte molt desagradable ; però, a més, una mica greu : el senyor Conseller de Governació va tenir la bondat de donar l'ordre que, en compliment de la llei, es tornés a obrir l'esmentat centre de Sant Feliu de Pallarols. El senyor Comissari de Girona, per les raons que ell se sap, no ha obeït les ordres del Conseller de Governació. Em dol molt haver d'atacar el senyor Comissari de Girona, particular amic meu, bon amic de molts anys, un funcionari molt digne, però en el qual cal convenir que li falten algunes condicions de comanament. No he d'ésser jo el qui apreciï aquesta manca de condicions de comanament. Hi ha aquest aspecte, vertaderament greu, que un senyor Comissari no obeeixi les ordres del senyor Conseller de Governació, i que sigui això, a més, un de tants capítols de la política desencertada que se segueix per part de la Comissaria de Girona.

Faig aquest prec al senyor Conseller de Governació perquè en prengui la nota que tingui per convenient, però nosaltres considerem que aquesta política local de Girona i d'altres comarques de Catalunya no pot continuar ni un dia més. És per aquest efecte que, a conseqüència del fet concret que ara estic denunciant, demano que es digni acceptar el senyor Conseller de Governació, d'acord amb la Mesa, una interpellació sobre la política desenrotllada per la Comissaria de Girona i per altres Comissaries de Catalunya.

El Sr. CONSELLER de Governació : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació : Breus paraules per a contestar el senyor Carreres i Artau. La referència que ha fet el senyor Carreres i Artau d'un incident insignificant, com és les incidències passades respecte el Casal de Sant Feliu de Pallarols, li han donat motiu i peu per a una interpellació. Jo em poso a la disposició del senyor President per a, en el dia i hora que ell acordi, acceptar aquesta interpellació.

El senyor Carreres i Artau es queixava del Comissari de Girona ; jo no sé si té motius de queixa o no el senyor Carreres i Artau, això ho veurem el dia que faci la interpellació. Respecte el

cas concret del Casal de Sant Feliu de Pallarols, jo puc dir aquí el que vaig manifestar als senyors Carreres i Artau i Vallès, que jo volia ésser respectuós en absolut amb la Llei d'Associacions, i que, per consegüent, sempre que hi hagués una associació tancada havia d'ésser per motiu legal, i, per consegüent, que jo donava ordre al Comissari de Girona que, si no hi havia motiu legal de cap mena, se servís obrir aquest Casal. El senyor Comissari de Girona no crec que s'hagi negat a obeir aquesta ordre, com ha suposat el senyor Carreres i Artau, perquè el senyor Comissari de Girona es va dirigir a la Conselleria de Governació estant jo absent, dient que compliria aquesta ordre, i que per a complir-la enviava un delegat al poble de Sant Feliu de Pallarols per tal de completar la informació que tenia de l'expedient corresponent, i suposo que, si no s'ha obert, no tardarà moltes hores en estar obert aquest casal, sempre que no hi hagi motiu legal, que jo crec que no, que ho impedeixi. De manera que en aquest aspecte pot estar satisfet el senyor Carreres i Artau, perquè jo no permetré que hi hagi associacions tancades sense motiu legal.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : No estic satisfet, no, senyor Conseller de Governació, ni pot estar-ho ningú, perquè aquí del que es tractava és que un bàndol de Sant Feliu de Pallarols no vol deixar divertir l'altre, i com que la Festa major acaba demà... (*Rialles.*)

El Sr. GALÉS : Això és molt petit, senyor Carreres ; això no havia de portar-ho aquí ; això són coses d'Ajuntament !

El Sr. CARRERES I ARTAU : I tant petit ! Em dol molt haver d'intervenir en coses així, però nosaltres representem a tots els electors de Girona, i l'autoritat del senyor Conseller de Governació no ha quedat gaire bé. En fi...

El Sr. CONSELLER de Governació : Quedarà obert, senyor Carreres.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Demà, que ja no és Festa major.

El Sr. FONTBERNAT : El senyor Carreres i Artau podrà ballar el primer vals. (*Rialles.*)

El Sr. GALÉS : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Galés, però em sembla que anar a entaular un debat amb motiu d'un prec...

El Sr. GALÉS : No és el meu ànim entaular cap debat ; només voldria demanar una aclaració. El senyor Carreres i Artau ha anunciat una interpellació sobre l'actuació de determinades Comissaries, però de determinades Comissaries, a Catalunya, només n'hi ha tres. El senyor Carreres ha parlat de la de Girona ; si fos tan amable, que segurament ho serà com sempre ho és, i determinés de quines Comissaries es tracta, quedaria molt tranquil·litzada la consciència de tots els senyors Diputats.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Amb molt de gust contestaré el meu bon amic senyor Galés per a precisar l'abast de la meua interpellació. Nosaltres, naturalment, ens hem de referir a la Comissaria de Girona, on les coses no marxen com han de marxar. Això no vol dir que aquesta Minoria estigui satisfeta respecte l'actuació del Govern en el que en podríem dir política local ; de cap de les maneres. L'abast de la nostra interpellació, doncs, arribarà a tota la política local de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Si es refereix a Girona la Presidència es veurà obligada a demanar un torn com a representant d'aquesta comarca. (*Rialles.*)

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legalitat dels acords de les autoritats i organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer

El Sr. PRESIDENT : Hi havia una esmena presentada per tal d'afegir un nou article entre el 7.^è i el 8.^è, passada novament a la Comissió, que semblava que la Comissió l'havia rebutjat, però s'havia reservat el dret de donar-li una nova redacció. El senyor Cunillera dirà si retira o sosté l'esmena. En tot cas, el diàleg serà entre el senyor Cunillera i la Comissió.

El Sr. CUNILLERA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Cunillera.

El Sr. CUNILLERA : Senyors Diputats : Havíem acabat en la darrera sessió en la qual es discutia aquest Projecte de Llei sobre nullitats, en una esmena presentada per uns quants elements dels que componen la Majoria d'aquest Parlament i que en principi semblava que l'havia acceptat la majoria de la Comissió, però els senyors de Lliga Catalana varen dir que no l'havien estudiat i que, per consegüent, sollicitaven que novament passés a estudi de la Comissió. Avui sembla que la Comissió rebutja aquesta esmena, i jo, en nom dels companys que la signen he de dir algunes paraules sobre el per què havíem presentat aquesta esmena al Projecte.

Sollicitàvem en aquella un nou article, que s'addicionés entre els 7.^è i 8.^è, que digués : «Quan les persecucions sofertes per alguns Regidors amb motiu dels fets del 6 d'octubre del 1934 haguessin tingut el seu origen en denúncies fetes per altres companys de l'Ajuntament o bé haguessin merescut la seva aprovació, i per aquestes causes existís una incompatibilitat de caràcter moral per a con-viure i actuar en la mateixa Corporació, que dificultés el desenvolupament de la vida municipal normalment o pogués ésser causa d'alteracions d'ordre públic, els Consellers culpables d'aquest estat de coses incorreran en incompatibilitat per a l'exercici del càrrec, essent de la competència del senyor Conseller de Governació la seva declaració mitjançant l'oportú expedient.»

No crec que amb això pugui molestar-se el més mínim el sentit polític del Parlament ni el sentit

polític dels senyors de Lliga Catalana, per quant nosaltres no fem un article que doni un caràcter general al que en ell es preceptua, sinó que nosaltres només facultem el senyor Conseller de Governació perquè es pugui declarar en determinats casos aquesta incompatibilitat de caràcter moral.

Ens trobem, és evident, en el punt neuràlgic de la discussió d'aquesta llei. Aquesta llei es refereix al règim municipal. En tots els preceptes d'aquesta llei hi han sancionats una pila de casos, tots aquells casos que arran dels fets del 6 d'octubre varen promoure desordres i portaren el malestar a moltes Corporacions municipals, malestar que encara avui existeix. Jo no en vull referir a aquells Municipis on encara solament actuen els senyors de Lliga Catalana, perquè amb dignitat civil no han pogut anar els Regidors de l'oposició a un lloc d'on foren acomiadats, moltes vegades violentament, o bé del que en sortiren emmanillats per la Guàrdia civil per a anar a omplir les presons de Catalunya. Aquells Regidors no poden dignament tornar a ocupar el seu escó en aquell Municipi, tenint per Alcalde el senyor representant de Lliga Catalana.

Però jo no vull que es pugui dir ni que es digui que això és una cosa d'Esquerra Republicana de Catalunya. Jo tinc ací a les mans un diari d'un partit que no és pas Esquerra Republicana de Catalunya. Em refereixo a *Vida Tortosina*, que és portantveu del partit d'Acció Catalana en aquella ciutat, que diu, en un comentari que fa sobre la presentació del Projecte de Llei, el següent : «Era necessari aquest Decret i encara és tant o més necessari que hom exigeixi responsabilitats als esquiroles que durant més d'un any han viscut amb l'esquena dreta i han fet tot el que els ha donat la gana en menyspreu dels interessos municipals.» No ho diu un diari, senyors de Lliga Catalana, d'Esquerra Republicana de Catalunya, ho diu un diari d'Acció Catalana, el sentit polític del qual no hem de creure que sigui demagog ni que sigui persecutori. Però això reflexa l'estat en què es viu avui dia a la ruralia.

Però no és aquest encara el motiu pel qual presentàvem aquesta esmena. El motiu principal que ens impulsava a presentar aquesta esmena deriva d'aquells casos flagrants d'incompatibilitat. Jo em vull referir aquí a un acord municipal, l'acta del qual tinc a les meves mans, que diu en el seu punt essencial : «L'Ajuntament, mentre els senyors Consellers de la Minoria d'Esquerra no condemnin d'una manera pública i a satisfacció de la Majoria (i a satisfacció de la Majoria !) la llur actuació i la del caporal del sometent en la nit del 6 al 7 d'aquest mes, es declara incompatible amb ells i amb els Consellers suplents del mateix partit, mentre no condemnin prèviament la conducta de llurs companys i la conducta del Govern de la Generalitat. Si aquests senyors en aquesta acta, que era del dia 17 d'octubre del 1934, es declaraven incompatibles amb els senyors de la Minoria d'Esquerra Republicana i amb els de les altres Minories d'Esquerra, ¿per què avui, essent tots Regidors per les eleccions del 14 de gener, ha cessat la incompatibilitat? A més, la voluntat del poble no és avui la mateixa que llavors. Després d'aquesta incompatibilitat, que ells mateixos declaraven, vin-

gueren totes les persecucions per aquella gent — i dic persecucions perquè els Regidors foren condemnats des de dos mesos fins a sis anys —, i vingué el 16 de febrer i en aquell Ajuntament guanyaren les esquerres, en contra d'aquella majoria que hi havia. ¿És que aquell plebiscit del 16 de febrer no significa res per als senyors de Lliga Catalana? Jo tinc ací unes actes electorals. Varen guanyar el 14 de gener en alguns Municipis. Però jo els podria citar casos contraris; els en vull citar un d'ells, un cas molt clar, referent a un coaligat dels senyors de Lliga Catalana: Em refereixo al senyor Palau, d'Amposta. Aquest senyor va guanyar les eleccions del 14 de gener per onze vots, i en les eleccions del 16 de febrer, sense oposició a l'Ajuntament, podent fer i desfer en aquell Municipi, va perdre el senyor Palau, d'Amposta, per 1,900 vots. Això és clar i és terminant. Això mereix un premi per aquella gent que, conseqüent, complia el seu deure, i mereix una sanció, que ja la va donar el poble, però que és precis que el Govern de la Generalitat li doni satisfacció. Com poden tornar ara aquells senyors que el poble va refusar tan fortament el dia 16 de febrer?

(*Entra l'honorable senyor President de la Generalitat.*)

És aquesta la posició, i per això presentàvem aquesta esmena. No ens referim pas a la totalitat; no volem Comissions gestores ni volem, senyors, ni volem pas que se'ls hi tregui la majoria municipal. Solament volem facultar el senyor Conseller de Governació perquè en determinats casos, en aquells casos que efectivament siguin justos, pugui declarar la incapacitat d'aquell o aquells Regidors que haguessin incorregut en delictes o que haguessin merescut la sanció moral, ja, del seu poble i de la seva vila. Jo no crec que hi hagi en aquesta esmena res que la Comissió no pugui acceptar, però jo voldria que se'm donessin aquelles explicacions suficients perquè, si poguessin arribar-nos a convèncer, fessin que retiréssim, en tot cas, l'esmena. Jo demanaria, primer, que la Comissió volgués recapacitar en aquesta matèria. No es tracta, torno a repetir, de substituir Ajuntaments, elegits democràticament, per Comissions gestores, sinó solament perquè, de la mateixa manera que nosaltres entenem, en aquesta llei, que hi han hagut funcionaris que s'han extralimitat en llurs funcions, entenem que, més que aquells funcionaris, que moltes vegades havien obrat coaccionats pels mateixos gestors que, com diu molt bé el diari d'Acció Catalana, són «esquirols», que aquests senyors tinguin, almenys, la mateixa sanció que aquells altres elements que els estaven subordinats. És per aquest motiu pel qual jo demanaria que la Comissió ens donés alguna explicació amb referència a la seva no acceptació de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS: La Comissió no pot acceptar l'esmena del senyor Cunillera, no per l'esperit que la informa, sinó per la forma de redacció, tal vegada poc concreta en el seu abast.

És evident que la Comissió comparteix el mateix sentiment de justícia que inspira al senyor Cunillera quan vol que aquells mateixos actes in-

delicats, incorrectes políticament, que són sancionats quan són executats per funcionaris, mereixin una determinada igual sanció quan són executats pels Regidors. Però, amb l'acceptació d'aquest principi, que en el fons té totes les justificacions que hem tractat de fer i hem portat al Saló de Sessions per a defensar el nostre dictamen en allò que respecta a funcionaris, en el que respecta a Regidors ens trobem, en primer lloc, amb la consideració que ha de merèixer l'autonomia municipal. Quan es tracta d'uns representants del poble que han actuat en forma de tals representants, a desgrat que siguin d'una opinió diversa de la nostra, o a la dels nostres afins o anàlegs, aleshores la sanció que se'ls ha d'imposar és una sanció també de caràcter polític i no de caràcter administratiu, com en el cas que està preveient la llei per als funcionaris.

L'esperit que informa el senyor Cunillera i altres signants de l'esmena el trobem, naturalment, absolutament ajustat a la realitat i a l'equitat. No hauria d'ésser possible que aquells senyors que davant del 6 d'octubre tingueren una posició francament persecutòria, calumniosa moltes vegades, que varen veure amb gust com es portava a la presó o a l'exili els seus companys de Municipi, ara es pugui donar, com es dona, aquest cas flagrant, indignant, que es puguin estar en les mateixes Corporacions usdefruitant una confiança que els ha estat ja revocada, que si l'obtingueren en el mes de gener, en febrer el poble ha determinat quin era el seu nou estat d'opinió.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Cultura.*)

Però, de coincidir amb aquests principis, que són de justícia, a coincidir amb l'acceptació de l'esmena, hi ha una quantitat de dificultats pràctiques. En primer lloc, observi el senyor Cunillera, i això crec que es deu a la justícia política el dir-ho, no són generalment de Lliga Regionalista els Regidors que han incorregut en aquestes mancances que denuncia. Acostumen a ésser tots aquells de tipus filo-feixista, quan no feixista declarats; són gent que van contra la democràcia, que tracten de barrinar les bases democràtiques i que ara es prevalen de llur situació als Ajuntaments per a fer la guerra a la República, no tan solament en el sentit esquerrà de la República, sinó a les mateixes institucions republicanes, i aleshores sí que em plau assenyalar la coincidència amb el senyor Cunillera, d'una forma o altra s'ha de trobar la manera d'inutilitzar aquests enemics de la República, per tal que no puguin fer de cap Ajuntament un baluard de llur facció, de llur facció que és enemiga de la República, enemiga pública de Catalunya. Trobar aquesta fórmula és tot el que preocupa aquesta Comissió. L'esmena que ha presentat el senyor Cunillera ens sembla que té un abast i una vaguetat, una manca de límits tal que l'acceptar-la purament i simplement, portaria el desori dintre de moltes Corporacions municipals. Entén aquesta Comissió que l'esmena del senyor Cunillera podria ésser acceptada si tinguéssim entre tots la fortuna de trobar una fórmula que, sense contradir essencialment el dret que tenen els pobles, els Municipis,

d'ésser representats per aquells Regidors que ells, de llur pròpia i espontània voluntat, escolleixin, permeti, en canvi, posar en un mateix nivell de sanció tots aquells individus que, sense saber allò a què la dignitat del càrrec els obligava, han incorregut en la baixesa de fer unes delacions, unes calúmnies, pels fets del 6 d'octubre. És evident que si aquests senyors de què ens parla el senyor Cunillera, tinguessin una mica de dignitat ciutadana, si ells es declararen incompatibles amb el 6 d'octubre, amb els homes que realitzaren aquell moviment, i en tornar aquells homes al Poder restablert, amb la dignitat ciutadana complerta en virtut de l'amnistia i del triomf popular, haurien de tenir ells la sensibilitat suficient per a, si varen creure honradament en un principi que eren incompatibles amb ells, retirar-se. No ho fan d'aquesta manera i és evident que se'ls hauria de fer conèixer, en una forma o altra legal, que tenen el deure i l'obligació de fer-ho.

Però l'esmena que ens porta el senyor Cunillera no és exactament això, perquè té massa amplitud; en virtut d'ésser massa ampla, al nostre entendre no estreny poc. I és en aquest sentit que controto al senyor Cunillera i als altres signants de l'esmena, dient-los: La Comissió no pot estar contra el vostre esperit, ni contra la vostra intenció; estem únicament disconformes amb la manera de portar a la realització el vostre intent. Si trobéssim una fórmula adient perquè, sense vulnerar els principis d'autonomia municipal, poguéssim sancionar o es pogués donar una sanció equitativa als individus que han tingut una mancança ciutadana prou greu i forta, aquesta Comissió us acceptaria la fórmula, segurament interpretant els desigs de tots els formants d'aquesta Comissió. Perquè, de la mateixa manera que hem tingut una aprovació, per bé que només sigui tàcita, dels elements de les altres Minories, per a aprovar els altres articles de la llei, és possible que si tinguéssim l'encert de trobar la fórmula adequada, tinguéssim també l'aprovació en el sentit que expressa el senyor Cunillera.

El Sr. CUNILLERA: Demano per parlar, per tal de rectificar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Cunillera.

El Sr. CUNILLERA: Evidentment que les paraules de la Comissió s'ajusten ja en bona part a l'esperit d'aquesta esmena. Demana la Comissió una fórmula que fixi els seus límits. Em penso que amb bona voluntat, entre tots, podrem arribar-hi. Perquè, torno a repetir, deia la Comissió que hi ha dificultats pràctiques per a portar a terme aquesta esmena; però jo he de dir que les dificultats pràctiques, precisament les veig en el sentit contrari del que vol dir la Comissió, perquè ja he llegit jo una acta d'incompatibilitat moral. És un cas ben pràctic el d'aquests senyors que s'han declarat incompatibles amb els fets d'octubre i avui continuen tan incompatibles com abans i més després d'haver-los sancionat el poble.

Però és que hi ha altres dificultats de caràcter pràctic, que són les següents: Hi ha Ajuntaments que es presentaren el 22 de febrer, i pren-

gueren un acord municipal que diu que, amb un desig d'evitar possibles alteracions d'ordre públic — declara la Majoria consistorial afecta a Lliga Catalana i a les dretes —, procedeix presentar la renúncia de llurs càrrecs, que fonamenten només en els motius abans apuntats. És a dir, que en la nostra esmena, el fixar les alteracions d'ordre públic, no és una cosa que ens l'haguem inventada nosaltres, l'han inventada els Consellers de Lliga Catalana de determinats Municipis; que han tingut el bon criteri de sustentar allò que ells creien que era un bé per a la població, és a dir, que diuen que per a evitar possibles alteracions d'ordre públic, renunciaven generosament a les seves actes de Consellers municipals perquè, corrent les llistes, passin a ocupar aquell Ajuntament els altres Regidors de les llistes que es presentaven en pugna el 14 de gener. I així tenim que en aquests Ajuntaments els senyors de Lliga Catalana varen renunciar generosament els seus càrrecs en evitació de possibles alteracions d'ordre públic.

Hi ha un altre cas també de renúncia, i si els senyors Diputats ho volen, diré el poble: es tracta de Sant Carles de la Ràpita. També n'hi ha un altre cas al poble d'Ulldecona. A Ulldecona, la Majoria Consistorial l'accepta i no els treuen pas per la Guàrdia civil per a portar-los a una presó; però agafen la Guàrdia civil i els hi diuen: no sortireu d'aquí si no renunciieu als vostres càrrecs de Consellers. I es fan presentar als elements de Minoria i als seus suplents i els fan renunciar al càrrec de Conseller. I aleshores posen un telegrama al Coronel de la Generalitat i li diuen que com sigui que els Consellers de l'oposició han presentat la dimissió, li pregunten que amb les llistes seves cobreixi els llocs de l'Ajuntament, a l'objecte que pugui circular. Doncs bé; ara ha passat el contrari. Aquests mateixos senyors han tornat a presentar altra vegada la dimissió, i, evidentment, l'Ajuntament ha tornat a acceptar la dimissió i ha omplert les llistes de manera que les dificultats de caràcter pràctic es troben precisament en la no acceptació d'aquesta esmena que va donar la raó als senyors de Lliga Catalana d'aquest Ajuntament.

Es parla també de l'actuació feixistitzant d'aquests Ajuntaments. Evident, senyors Diputats, evident. Sap molt bé el senyor Conseller de Governació, i sabem molt bé nosaltres, que hi ha hagut casos d'Ajuntaments i d'Alcaldes que abans del 6 d'octubre es varen negar terminantment a complir ordres del Govern de la Generalitat emparats en la Llei municipal catalana; i jo puc citar aquí el cas del poble d'Alcanar, on, després d'haver-se acomiadat uns funcionaris municipals, i havent aquests acudit al Tribunal Contencioso-Administratiu, cosa difícil, varen guanyar el que reclamaven i el senyor Conseller de Governació va ordenar que tornessin a ésser reposats en el seu càrrec, resolució lògica. Ah!, però l'Alcalde de Lliga Catalana va dir que no els reposava. I va venir el 6 d'octubre i va passar aquest lapsus de temps; i va venir el 19 de febrer i es va tornar des de la Comissaria de Tarragona a ordenar a l'Alcalde d'Alcanar que fossin reposats aquests funcionaris, resolució lògica i legal. Doncs bé;

varen ésser reposats, però, és molt trist, hem de dir que és molt trist, el fet que aquests funcionaris encara no han cobrat, i quan es presenten a l'Ajuntament a cobrar se'ls diu: «Que us pagui el Comissari de Tarragona o el Conseller de Governació, que han ordenat la vostra reposició.» I, davant d'això, cal preguntar si el Conseller de Governació té a les seves mans cap facultat per a poder obligar aquell Alcalde a què siguin pagats als funcionaris uns havens justos, honrats i nobles. Són aquestes les dificultats d'ordre pràctic que trobem.

Jo puc citar els casos que conec, naturalment, i altres senyors Diputats és molt possible que en coneguin altres casos, potser de major gravetat. Però puc citar un cas que és veritablement greu. Fa uns quants dies va arribar a les meves mans, perquè hi donés circulació, un ofici de l'Administrador de Correus d'Alcanar, senyor que no pertany a Esquerra Republicana de Catalunya, senyor que fou traslladat a l'Administració d'aquell poble en càstig per la seva actuació durant el bienni negre, i en aquest document es diu: «*Con el fin de que V. I. adopte aquellas medidas que crea oportunas para mi seguridad personal y la de mis familiares, lamento tener que denunciar ante su autoridad — va dirigit al Comissari d'Ordre Públic — que por el Alcalde de ésta, de derechas, y reunidos en su Centro de conspiración contra la República y lugar de reunión de los cuadros fascistas, me creo en el deber de denunciar ante V. I. estas actividades, a la vez que reclamo urgentemente las necesarias medidas.*» Si això no és un acte feixistitzant d'aquest Alcalde que, segons referències personals, va cridar en aquest Administrador de Correus i li va dir: «Si no marxa d'aquest poble, atentarem contra vostè», no sé el que és. Cal tenir en compte que al poble d'Alcanar s'han portat a cap manifestacions feixistes. No fa quinze dies que es va detenir a dos individus d'aquells que el senyor Bau va portar a Tortosa amb ocasió de les eleccions; i en tornar aquests individus a peu cap a la part de Castelló d'on procedien, es varen quedar a Alcanar. I aquests individus estan organitzant, amb el beneplàcit de l'Alcalde, tots els elements feixistes de la població i dels seus voltants.

I per acabar, em penso que la Comissió i el Parlament podrien acceptar la fórmula que en totes aquelles localitats on passés això que diem nosaltres en l'esmena, o sigui que hagués hagut d'intervenir el Conseller de Governació per a declarar aquestes incompatibilitats de caràcter moral, en el termini de tres mesos des de la seva declaració d'incompatibilitats se celebrassin eleccions municipals. Aquesta, em penso que és una fórmula que pot satisfer tota la Cambra i fins es pot acceptar per unanimitat; perquè no crec que els senyors de Lliga Catalana tinguin encara la gosadia de defensar aquestes coses que molts afiliats al seu partit han fet per aquests pobles de Catalunya. Demanem, doncs, que se celebrin eleccions en aquelles poblacions que el senyor Conseller de Governació hagués fet ús d'aquest article que nosaltres pretenem que figuri en aquesta llei, i aleshores el poble sancioni o no sancioni a uns Regidors o altres Regidors.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. CUNILLERA: Aquesta és la fórmula que jo proposo a la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Jo penso que els casos citats pel senyor Cunillera, a part dels que em consten a mi personalment, són per desgràcia una mínima part dels que es donen a Catalunya. Jo he observat l'ambient de la Cambra i penso que es podria resumir la qüestió en una proposició incidental, que no sé si cap dintre d'aquest Projecte, però que, en definitiva, podria ésser una Proposició de Llei autoritzant el Govern perquè destitueixi aquells Alcaldes que no representin una garantia per l'ordre públic.

Un Sr. DIPUTAT: Això és un article addicional.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: He demanat la paraula perquè entenc que és necessari que en representació del Govern digui al senyor Cunillera i a tots els senyors Diputats que entenc que aquesta esmena no pot prosperar en aquest Projecte de Llei. I explicaré les raons.

Tot el que vol corregir el senyor Cunillera i també el senyor Simó i Bofarull, un amb la seva esmena i l'altre amb una proposició, tot això pot fer-se per les facultats que té el Conseller de Governació, estudiant els casos, estudiant les denúncies que se li facin sobre els casos concrets a què abans s'havia referit el senyor Cunillera. Jo he de fer la manifestació que en lloc que una llei consti una esmena per la qual em seran lliurades a mi una sèrie de denúncies i d'expedients, justificats o injustificats, perquè tots sabem el que són les passions polítiques, i com que aquestes són encara més fortes que en els pobles més petits, jo prefereixo que se'm facin denúncies concretes, que es presentin casos concrets, com ara ha fet el senyor Cunillera, i els examinarem i els resoldrem i s'aplicarà allò que s'hagi de resoldre i aplicar i estigui dintre de les nostres atribucions. I no hi ha dubte, he de dir al senyor Simó i Bofarull que sempre que convinguí per l'ordre públic, per alteracions d'ordre públic, sempre que perilli l'ordre públic per l'actuació d'algun Alcalde, estic disposat a fer ús de les atribucions que em concedeix la llei, àdhuc arribant a la destitució.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Permeti'm, no he dit que hi hagués alteracions, sinó que no siguin una garantia per l'ordre públic.

El Sr. CONSELLER de Governació: Naturalment que la garantia és una cosa molt relativa. Cal anar a fets concrets. Sempre que per l'actuació d'un Alcalde pugui produir-se alguna alteració — ja que per coses relatives no puc actuar — jo li asseguro al senyor Simó i asseguro a tots els senyors Diputats, que fent ús de les atribucions que la llei em concedeix, aplicaré les sancions que calguin als Alcaldes i arribaré fins a la destitució, m'hi miraré molt a fer-ho, però per defensar la

República i l'ordre públic estaré sempre disposat a fer-ho. Prego, per tant, el senyor Cunillera que desisteixi de l'esmena, que no resoldrà res.

Deia el senyor Simó i Bofarull que són pocs els Municipis on hagin ocorregut aquestes coses...

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Deia el contrari: que són molts.

El Sr. CONSELLER de Governació: És igual. A mi que se'm denunciïn coses que mereixin ésser sancionades, i aplicaré les sancions. Quant a les coses que ha dit el senyor Cunillera sobre determinats Alcaldes, procuraré esbrinar-les i fer el que procedeixi. Per això aconsello el senyor Cunillera que desisteixi de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Manté l'esmena el senyor Cunillera?

El Sr. CUNILLERA: Retiro l'esmena davant de les manifestacions del senyor Conseller de Governació.

El Sr. PRESIDENT: Resta retirada l'esmena. Hi ha una altra esmena del senyor Ruiz i Ponsetí.

(Un senyor Secretari dóna lectura a la següent

«ESMENA

Art. 7.º bis. (Per a afegir-lo entre el 7.º i el 8.º del dictamen.) És autoritzat el Poder executiu per a donar per acabada la vida legal d'aquells Ajuntaments que en el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer van ésser renovats governativament sols quant a llur minoria, de manera que llurs majories confraternitzaren amb els nous gestors nomenats per Autoritats il·legals. El Poder executiu curarà de convocar, amb la urgència possible, noves eleccions per a la renovació total d'aquells Ajuntaments, d'acord amb els preceptes de la Llei Municipal.

Palau del Parlament, 7 de maig del 1936. — E. Ruiz i Ponsetí.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: El cas que planteja l'esmena que tenim l'honor de proposar ens sembla que és prou important i afecta a un nombre suficient de poblacions de Catalunya perquè la Comissió vulgui incorporar aquesta esmena com un nou article a aquest Projecte de Llei.

Fins ara hem tractat, en general, d'aquells Ajuntaments que tenien majories constituïdes per elements del Front Popular, que foren destituïdes per les autoritats gestores i que, arribades les eleccions del 16 de febrer, han estat reposats en els seus llocs. És tracta de corregir totes les il·legalitats realitzades pels Ajuntaments gestors quan substituïen elements sortits directament del poble, i el cas que nosaltres plantegem és diferent. És tracta d'Ajuntaments on no hi havia majoria d'elements del Front Popular i hi havia, generalment, majoria de distints partits polítics de dreta de Catalunya. Aquests Ajuntaments, a conseqüència dels fets d'octubre, feren impossible la vida de les minories que entraven a formar part d'ells i en uns casos s'aconsegüí que es retiressin espontàniament, i quan això no va ocórrer així varen ésser

foragitats amb violència, tal com sabien fer-ho els gestors de la Generalitat. Aleshores varen quedar aquests Ajuntaments formats unànimement per elements hostils al Front Popular i, naturalment, si feien de les seves quan eren solament constituïts per majories de dreta, les arbitriarietats que varen cometre varen ésser majors en suprimir-se la fiscalització que exercien els elements del Front Popular.

El poble esperava que a conseqüència del 16 de febrer podria rescabalar-se d'aquelles arbitriarietats o dels resultats d'aquelles arbitriarietats almenys, i ha succeït que amb aquest Projecte de Llei només donem solució als casos en què les majories eren majories esquerranes; els Ajuntaments autèntics queden reposats, les coses tornen al seu nivell i poden ésser castigades les arbitriarietats comeses.

En aquests Ajuntaments és natural que poden reposar-se les minories del Front Popular. Suposo que en tots ells o en la major part d'ells estaran ja reposades aquestes minories, però els Ajuntaments segueixen constituïts per majories de dreta, tal com estaven abans de les eleccions del 16 de febrer. És possible que el sentit polític dels pobles als quals aquests Ajuntaments representen continuï subsistint la mateixa tendència. No hi tindríem res que dir si aquells pobles són de majoria de dretes; és natural que tinguessin Ajuntament de dretes. El que no considerem tolerable, és que aquelles majories de dreta, després d'haver foragitat els elements del Front Popular i d'haver actuat més d'un any amb absoluta arbitriarietat en aquells Ajuntaments, avui continuïn regint-los sense sotmetre's a una nova consulta popular.

Nosaltres no demanem, no demanarem mai, el nomenament de gestors. Ho considerem una mala llavor i considerem que no pot fer-se mai, ni quan hom té raó, però sí que demanem que es facin noves eleccions, que es vagi a una consulta electoral en aquests pobles per tal que puguin demostrar si no estan conformes en seguir sofrint aquelles arbitriarietats, i en aquest sentit esperem tenir la conformitat de la Majoria per a poder incorporar aquesta esmena al Projecte de Llei com article addicional o bé intercalant-lo entre els arts. 7.º i 8.º, tal com demanem.

Per la nostra banda hem de significar que no és pas una posició política la que ens fa defensar aquesta esmena. Probablement els Ajuntaments que sortissin d'aquestes eleccions no serien Ajuntaments d'Unió Socialista. Són Ajuntaments on generalment hi ha unes minories esquerranes que es veuen constantment humiliades per les majories de dreta i veuen com no poden desfer les arbitriarietats que foren comeses durant el temps del bienni negre. És per això que insistim en què la única solució possible i digna en els moments actuals és que el Govern de la Generalitat convoqui com més aviat millor eleccions municipals en aquells pobles per tal de fer uns Ajuntaments de dreta o d'esquerra, a nosaltres ens és igual, que representin autènticament l'opinió popular en el moment actual.

Nosaltres no creiem que cada vegada que es facin unes eleccions, llur resultat hagi de servir per a rectificar les majories consistorials dels po-

bles. Això seria un joc de disbarats, que faria que no ens entenguéssim mai. Totes les renovacions de les Corporacions tenen un termini fixat per les lleis. Per consegüent, en temps normal considerem que s'ha d'esperar aquests terminis per a fer les renovacions de les Corporacions, però quan passen coses tan extraordinàries com les que passaren a Catalunya el 6 d'octubre del 1934, i coses tan extraordinàries i tan vergonyoses com les que han passat a Catalunya durant el bienni negre, considerem que queda plenament justificada la consulta al cos electoral, per tal que pugui aquest dir que ja està cansat de tanta porqueria.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS: La Comissió no sabia exposar arguments de fons a l'esperit de l'esmena del senyor Ruiz i Ponsetí i de la seva intervenció, però hi ha una consideració prèvia que és la que ha obligat la majoria de la Comissió a no acceptar aquesta esmena. Aquesta consideració consisteix en què el senyor Ruiz i Ponsetí en aquesta esmena planteja una qüestió diferent d'aquella sobre la qual estem determinant i tractant. El senyor Ruiz i Ponsetí demana molt més del que està dintre del motllo i de l'abast d'aquest Projecte de Llei. Aquest Projecte de Llei té per finalitat l'anul·lació d'acords de les Corporacions, sigui respecte a persones, sigui respecte a altres actes administratius; té un aspecte secundari, que és imposar unes sancions als funcionaris que s'han extralimitat dintre de llur actuació i no s'han portat correctament respecte les corporacions a les quals es deuen. Per aquestes raons fonamentals no podem acceptar l'esmena del senyor Ruiz i Ponsetí. No res menys que resguard d'aquesta esmena, el senyor Ruiz i Ponsetí planteja el problema, que sempre és de govern, de fer unes eleccions, malgrat que aquestes siguin parcials, dintre dels Municipis, i entenem que en aquest Projecte de Llei aquesta demanda és desorbitada; és excessiva, es demana massa, es demana més del que en aquests moments nosaltres podem determinar. No és que prejudici la qüestió de fons que planteja el senyor Ruiz i Ponsetí, però entenc que és amb una demanda a part on han d'exposar-se aquestes posicions. No pot ésser dintre d'aquest plet que estem dilucidant; ha d'ésser dintre d'una altra demanda, i aleshores sí que determinarà el Govern — per ésser problema de Govern en primer terme —, que és qui ha de pensar sobre la situació política total relacionada amb l'ordre públic, i determinar el moment més adient per a fer unes eleccions, malgrat només siguin parcials; aleshores, la majoria del Parlament estarà o no conforme amb el criteri que el Govern ostenti. Però en aquests moments, aquesta Comissió entén que no està dintre de l'abast de les seves atribucions el determinar respecte de la solució que planteja el senyor Ruiz i Ponsetí. És en aquest sentit que no ha pogut admetre la seva esmena.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Sembla que ens persegueix, en la discussió d'aquest Projecte de Llei, un vertader joc d'esperits. La Comissió està d'acord en esperit amb la nostra proposta...

El Sr. PRESIDENT: Joc de bons esperits, aleshores. (Rialles.)

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: ...però no pot acceptar l'esmena i, en conseqüència, la rebutja de pla. No ens ha convençut gens ni mica el senyor Galés quan ens diu que nosaltres estem desorbitant la qüestió, que nosaltres fugim — deixeu-m'ho tornar a dir —, de l'esperit d'aquest Projecte de Llei. És evident que a aquest Projecte de Llei se li ha posat un títol que diu «Sobre il·legalitat d'uns acords»; però si busquéssim bé en el seu articulat trobaríem algunes coses de caràcter més general que no pas la il·legalitat d'uns acords determinats. I, per altra part, l'extensió, l'abast que hagin de tenir els Projectes de Llei és, en últim resultat, el Parlament qui determina aquest abast. Si nosaltres dintre d'aquest Projecte de Llei prenem l'acord d'acceptar aquesta esmena, el Projecte de Llei pot convertir-se perfectament en llei amb aquesta esmena, sigui en article addicional, sigui en forma d'article intercalat. Però no hem pas de renyir sobre la forma a donar als nostres acords, sobre l'oportunitat que es presenti en cada moment de prendre aquests acords. És que la majoria està d'acord amb l'esperit d'aquesta esmena? Doneu-nos vosaltres mateixos la fórmula i la transformarem en un acord del Parlament, en la forma que vulgueu. Si és que no esteu d'acord amb el fons d'aquesta esmena, m'estimaria més que ho diguéssiu amb tota claredat, que rebutgéssiu l'esmena dient que no voleu adoptar aquesta posició; però el fet de dir-nos que esteu d'acord amb el fons, però que l'hora no és oportuna per a plantejar aquest problema, resultaria que el problema essent importantíssim, afectant d'una manera grandiosa a nombrosos Ajuntaments de Catalunya i a la dignitat política d'aquests pobles de Catalunya, quedaria a fora de les deliberacions del Parlament i no trobaríem mai l'hora oportuna per a prendre acords sobre aquesta qüestió. Si hi esteu d'acord, nosaltres estem disposats a transformar aquesta esmena en una proposició incidental, en un Projecte de Llei, en la forma que vulgueu, perquè el Parlament es pugui manifestar; si no hi esteu d'acord, el millor és rebutjar l'esmena i no perdre més temps en aquesta qüestió. Però nosaltres voldríem deixar ben sentat que el nostre criteri, el criteri de la Unió Socialista de Catalunya sobre el punt que estem tractant, és el que consta en aquesta esmena particular. Nosaltres voldríem saber concretament quina és la posició de la Majoria respecte d'aquest punt.

El Sr. GALÉS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS: La Majoria, respecte d'aquest punt, encara que amb la modèstia de la meua paraula, ha dit ja que no ha opinat ni tenia per què opinar, perquè es tracta d'una demanda excessiva, es tracta d'una demanda que sobreix de l'abast de la llei que se'ns ha presentat en dictamen. És aquesta la llei que se'ns ha sotmès a dictamen pel Govern. El Govern no ha

preguntat si ara s'ha d'anar a fer eleccions totals o parcials; el projecte no ho diu, això. D'una forma incidental, mitjançant una esmena, el senyor Ruiz i Ponsetí intenta que la Majoria reflexioni i la Comissió dictamini sobre aquest aspecte. Jo he de dir al senyor Ruiz i Ponsetí que aquest problema no ens l'hem plantejat; es planteja ara. Si el senyor Ruiz i Ponsetí vol i desitja que nosaltres opinem, ha de fer-ho d'una altra manera, reglamentàriament, que també està al seu abast; entenem que aleshores ho ha de fer amb un Projecte de Llei que vingui a la Cambra, perquè no fóra parlamentari en absolut el que mitjançant una incidència, mitjançant una proposició incidental o una esmena, s'anés a plantejar un problema de Govern que el senyor Ruiz i Ponsetí ha reconegut molt encertadament que és importantíssim i grandíols. Ah!, en aquest problema nosaltres no podem improvisar el nostre consell, la nostra opinió; importantíssim i grandíols més que més perquè hi hagi d'haver una reflexió, perquè hi hagi d'haver un consell, perquè hi hagi d'haver una consulta; no és possible en aquesta hora accedir al desig del senyor Ruiz i Ponsetí, fent que la Majoria determini si entén que ha d'anar o no a unes eleccions. Això ho ha de determinar la V. S., i al seu abast i a la seva mà està en la forma reglamentària, perquè no sigui sorprendre l'ordre del dia. Dins l'ordre del dia, quan es plantegi aquest problema, tots els components de la Cambra tindran aquella obligació que tenen els senyors Diputats de pronunciar-se. A més, insistim que com més importància i com més grandiosa importància concedeixi el senyor Ruiz i Ponsetí a la seva esmena, més nosaltres diem que sobreix del marc de la nostra discussió, de l'abast del Projecte que estem dictaminant, i pel mateix insistim en la nostra posició prèvia i entenem que no és possible des d'un apartat o d'un article d'aquesta llei anar a determinar el fer unes eleccions parcials o deixar de fer-les. Res més.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Només dos mots per a rectificar. Prenem bona nota de les explicacions que acaba de fer-nos el senyor Galés. Nosaltres considerem que en general no és el paper de les Minories presentar Projectes de Llei; però davant d'aquesta invitació concreta, nosaltres, no més lluny de demà mateix, posarem a la taula del Parlament un Projecte de Llei que reculli l'esperit d'aquesta esmena, potser amb les mateixes paraules, potser amb unes paraules lleugerament canviades. Però voldríem saber per endavant que aquest Projecte de Llei no ha de sofrir dilacions per part de la Majoria i voldríem que ens manifestés la seva opinió, i així com hem escoltat amb molt de gust les paraules del senyor Galés, que deia que estaven d'acord amb el fons d'aquesta esmena, nosaltres voldríem que si tots estem d'acord amb aquest Projecte de Llei, se seguís la marxa accelerada que esperem que segueixi els pobles de Catalunya que estan sofrint la vergonya d'aquesta Majoria, que després d'ha-

ver-los estat sofrint durant dos anys, ara encara posen l'inri final a aquest escarni.

El Sr. GALÉS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Galés.

El Sr. GALÉS: Dues paraules per a dir que, naturalment, la Majoria, que no la posat mai excepcions dilatòries ni demores als Projectes que s'han presentat en aquesta Cambra, no ho farà ara. Però per damunt de la Majoria i de la nostra autoritat parlamentària hi ha la Presidència de la Cambra, el President de la Mesa, que ordena els debats, i, amb perfecta coordinació amb aquesta Majoria, el criteri del Govern que nosaltres sustentem parlamentàriament. De manera, que en el que depengui d'aquesta Majoria, pot tenir l'absoluta seguretat el senyor Ruiz i Ponsetí — i estic segur que els meus companys no m'han de fer quedar malament en aquest aspecte — que no hi ha d'haver dilació ni demora a l'aspiració del senyor Ruiz i Ponsetí.

No obstant, també aprofitant l'ús de la paraula, he de fer notar i remarcar com el senyor Ruiz i Ponsetí mateix acaba de dir-nos que tal vegada aquelles eleccions parcials en aquests Ajuntaments no foren una cosa massa gràciosa ni falaguera, perquè, dissortadament, convé recordar ara, en aquests moments, aquelles paraules gràfiques, tal volta insubstituïbles, de Manuel Azaña, quan parlava de «los burgos podridos». Mentrestant no es vagi d'una manera a fons i radical a una renovació de la vida política del país que no es pot fer sinó a còpia d'una labor educadora i de civilització, és molt possible que aquella finalitat que el senyor Ruiz i Ponsetí tractava d'aconseguir amb una esmena, tampoc es giraria a favor nostre i dels nostres ideals. És molt possible això. Faig aquest petit advertiment, per si aquesta consideració pot deturar-lo en la cursa empresa. Però, no obstant, està en el seu perfecte dret de fer una iniciativa de Projecte de Llei, i serà complimentat el tràmit amb totes les consideracions i bona voluntat que sap i li consta que es tenen per les seves iniciatives.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Si la Presidència m'ho permet i la Cambra m'ho tolera, per suggerir una addició a aquest article que s'està discutint, perquè si la Comissió no l'accepta, no caldria que molestés els senyors Diputats. Quan es va discutir la totalitat d'aquesta llei, ja vaig tenir ocasió de fer esment que ens trobaríem que hi hauria Ajuntaments els acords dels quals no eren presos pas en forma que caiguessin de ple dintre aquesta llei. El títol de la llei és: «Acords d'autoritats i organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal», però també vaig fer la profecia, que s'ha complert, que aquesta llei, com totes, o gairebé totes, resultaria molt casuística, sinó massa. Acabem de sentir els senyors Cunillera i Ruiz i Ponsetí. Jo no he pogut seguir la discussió de tota la llei, però em penso que hi ha un cas que hi podria molt bé cabre, que és el que em permeto sotmetre a la Comissió:

Ajuntaments que han funcionat del 6 d'octubre del 1934 al 16 de maig del 1935 amb les minories suspeses, o amb les minories de nomenament governatiu. A l'Ajuntament, la majoria era democràtica, procedia del sufragi universal, però les minories d'oposició varen ésser, o suspeses «manu militari» o expulsades brutalment pels propis Regidors, com s'ha dit aquí, o van ésser perseguïdes o varen ésser exiliats, o simplement, varen ésser destituïdes des de la Generalitat. El cas és que aquells Ajuntaments no van tenir oposició, no van tenir el control de les minories ni van poder estudiar la iniciativa de les minories. Els acords d'aquests Ajuntaments, la llei els respecta en absolut. Els recursos que es poguessin haver exercit contra aquests acords, avui dia ja estan morts, com no estiguin en tramitació, si estan en el contenciós. En resum, jo vaig a dir el següent: ¿Per què no establim un precepte que faculti els veïns de cada terme municipal, els Ajuntaments dels quals estiguin compostos durant aquestes dues dates límit, 6 d'octubre del 34 i 16 de maig del 36, per una majoria procedent del sufragi universal, però les minories dels quals hagin hagut d'abstenir-se del Govern, la qual cosa significa que en l'ambient d'aquella localitat difícilment hi havia qui pogués exercitar els recursos contra els acords de l'Ajuntament; per què no autoritzem — pregunto — els veïns del terme municipal, fent reviure tots els recursos possibles contra tots els acords dels Ajuntaments d'aquell temps, donant-los la característica d'acció pública, perquè puguin combatre'ls en el sentit de considerar-los anul·lables?

Jo estic segur que molts senyors Diputats han rebut demandes de pobles en aquest sentit. Jo en podria esmentar alguna, i per cert de pobles molt importants i molt interessants per la seva textura moral, que es troben en aquest cas, amb les minories foragitades, amb el terror regnant al burg, i sense ningú amb ànim per a exercitar el seu dret de recurs contra els acords d'una majoria desaforada, irrefrenada i omnipotent. No crec que es pugui prendre com a cap maquiavelisme, ni com a cap finalitat política — sinó tenint compte que ara és quan plenament es poden exercir els drets civils — el dir que una forma dels drets ciutadans és tractar d'impugnar les resolucions administratives que en aquells pobles i en aquells moments, durant aquest lapse, de cap manera s'han pogut exercitar. Diguem això i reviuaran en la data de promulgació de la llei tots els recursos de què són susceptibles els acords municipals presos pels Ajuntaments, les minories dels quals foren suspeses en el període del 6 d'octubre del 34 al 16 de maig del 1936. Si la Comissió accepta una cosa així, jo amb molt de gust faré la redacció d'aquesta addició, però si no, no caldrà que molesti la Cambra.

El Sr. GALÉS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Galés.

El Sr. GALÉS: Ja comprendrà el senyor Simó i Bofarull que jo, en aquest moment, abans de reunir la Comissió i abans de consultar els seus components, no puc comprometre'm en nom de tots ells. Vol dir això que aquesta suggerència no

és acollida amb la deguda consideració? Tot el contrari. Jo demanaria al senyor Simó i Bofarull, que tal com ha ofert, tingui la gentilesa de redactar aquesta esmena, i aquesta esmena, junt amb algunes altres que la Comissió té notícia que s'han presentat, passarà a la Comissió perquè amb un estudi que, si pot ésser, sigui el definitiu, vingui, com una conclusió de dictamen, a sessió pública.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Per agrair al senyor President de la Comissió les seves manifestacions i prometre-li que dintre breus minuts podré lliurar-li l'escrit de què es tracta.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat. Segueix l'ordre del dia.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Senyors Diputats, lamento haver de molestar tant sovint a la Cambra, però les nodrides forces d'aquesta Minoria m'obliguen gairebé a esgotar la paraula. No vaig tenir el gust de poder sentir el nostre estimat amic senyor Battestini, ni els altres que van intervenir en la discussió de la totalitat d'aquest dictamen que podríem dir-ne de sanejament urbà. A part el goig que hi hauria tingut, potser això m'hauria estalviat les observacions que hi he de fer. Però aquesta llei em sembla antiautonòmica, i tan antiautonòmica em sembla, que em sembla antimunicipal. Jo no tinc cap escrúpol en reconèixer, des d'uns altres caires que no són precisament els administratius, perquè això no seria just i per no ésser just fóra ofensiu per a les corporacions populars de la resta de Catalunya, títols i mèrits excepcionals a la ciutat de Barcelona. Però a nosaltres, pel nostre esperit polític, igual respecte ens han de merèixer la sobirania municipal del cap i casal de Catalunya, com a Municipi considerat, que qualsevol altre Municipi català. I l'art. 2.ª facultat l'Ajuntament de Barcelona per a aplicar immediatament aquesta llei; en canvi, els altres Ajuntaments de Catalunya s'hi podran acollir prèvia sollicitud al Govern de la Generalitat.

(Ocupa la Presidència l'honorable Vice-president, senyor Jaume Serra i Hünter.)

Si això fos fonamentat, podríem estudiar aquesta diferència de tracte. ¿Però és que aquesta llei és necessària perquè els Ajuntaments puguin desenvolupar aquestes i altres més àmplies funcions? És que el Municipi necessita aquesta llei? ¿És que al Municipi li manca que li ampliïn les seves facultats, perquè les facultats que en aquesta llei es contenen no les té ja com a òrgan sobirà que és? Jo entenc que aquesta llei és innecessària. Doncs si els Municipis no necessiten aquesta llei, perquè les facultats que en aquesta llei es conclouen ja les tenen, per què les volen treure als

Ajuntaments de la resta de Catalunya dient que no podran fer res d'això sense acollir-se a aquesta llei demanant autorització al Govern? Jo crec que queda clarament demostrada la tendència antiautonomista i antimunicipal, àdhuc, d'aquesta llei.

I a tant s'arriba, que no no sols és la manifestació de poder que se'ls ve a sostreure a restar-los, perquè ja la tenen, sinó que inclús se'ls imposa l'òrgan. De manera que se'ls volen donar unes facultats que ja tenen, però per altra banda se'ls neguen d'una manera implícita i a més se'ls dóna un òrgan de funcionament que és el que han d'emprar per si volen exercir aquestes facultats que se'ls regala després d'haver-los-hi pres, perquè ja les tenien. Altre argument, jo em penso, de prou consistència per a sostenir els qualificatius que jo he aplicat a la llei.

Si ens en anem ja a examinar aquest òrgan que creem nosaltres, són tan tutelats els Ajuntaments, que fins els hi donem l'instrument per a poder exercir una funció. Aquest modest Diputat no ha pogut entendre prou bé la naturalesa d'aquesta Junta de Sanejament. És una Junta consultiva? Té atribucions deliberants i per tant executives? Jo he pogut llegir-ho dos camins i no ho he pogut entendre bé. Perquè el que em fa pensar a mi que té atribucions executives, o sigui que ve a ésser un Ajuntament dintre d'un altre Ajuntament, però sense ésser-ne, és que es dóna un recurs, no contra el dictamen, no contra la proposta, sinó literalment contra la seva decisió. I el que deia l'altre dia: o no fem lleis, o fem-les de tal manera que la seva tècnica sigui clara, sigui ajustada; perquè la llei podrà ésser justa o injusta, actual o inactual, útil o perjudicial, però almenys que pot ésser i ha d'ésser, és clara. Doncs si aquí diem que la Junta pot prendre decisions, decidir arreu del món no és opinar, no és aconsellar, no és dictaminar: és resoldre; i naturalment per això es dóna el recurs. Doncs bé, jo pregunto: I la sobirania d'aquesta Comissió d'on neix? Neix del Parlament. Però és que el Parlament a l'Ajuntament no n'hi ha de donar cap de sobirania. L'Ajuntament l'únic que ha de fer és acatar la sobirania municipal. Nosaltres, l'únic que fem és donar forma a la sobirania municipal, condicionar-la a l'exercici, i amb motiu de fer una llei municipal, no posar-hi aquelles coses que no són estrictament municipals.

Doncs bé, nosaltres treiem als Ajuntaments una facultat sobirana que tenien, els hi tornem a donar condicionant-la a què la demanin al Govern, i després els hi posem un òrgan que en aquesta matèria es sobirà perquè té la facultat de decisió. És necessari aquest organisme? És idoni? És adequat? Posats a formar Junes, jo penso que el patró és gairebé uniforme; els mateixos senyors a tot arreu. Passa igual en el món financer: els consellers d'administració, amb petites variants són sempre els mateixos; Junes locals, protecció de la dona, protecció de la infància, protecció dels gossos, protecció de l'agricultura... sempre són els mateixos senyors a tot arreu. Doncs bé, es treu una facultat als Ajuntaments, se'ls hi torna a donar si la demanen, i es crea un òrgan en el qual tenen una mínima representació, car hi tindrà

dos representants el Conseller de la Generalitat i quant als Ajuntaments, em penso que només se'ls n'hi deixarà un.

Perquè, a més, és clar que es tracta aquí d'expedients de reforma o enderrocament, on es parla d'aquesta Junta; però aleshores cal preguntar si per al més important, que és la reforma urbana, que pot arribar a enderrocar barris sencers, que pot modificar, àdhuc — i afortunadament que ho faci quan sigui necessari —, la forma d'una ciutat, aquesta Junta no hi intervé. Intervé només en els expedients de reforma o d'enderrocament d'un edifici; de manera que per al més important, per al que pot comprometre les finances d'un poble per a dues o tres generacions, per allò fa molt bé la llei, no li nomena cap tutor a l'Ajuntament, no li nega les facultats, malgrat que les ha de demanar al Govern.

En aquesta llei, a més, hi trobem alguns articles sobrers. Per exemple l'art. 17. L'art. 17 diu que, per a formar judici sobre les condicions sanitàries d'una casa o zona urbana, es poden tenir en compte una sèrie de dades i de normes. Això és una regla de bon sentit que ja porta dintre de si i procura complir-la tota persona que tingui una representació de la importància de la Junta aquesta. I també és innecessari l'art. 18, perquè es tracta d'una facultat concreta que ja la tenen els Ajuntaments, que l'estan aplicant avui dia en mèrits de la legalitat de l'atur forçós, i que és la facultat de poder eximir de drets de reforma o de drets de construcció. Ho fan cada dia amb els particulars que facin aquestes reformes o construccions. No cal posar-ho per a res.

I si ens fixem en l'art. 10, aquesta Junta Municipal de Sanejament, no solament és un Municipi dintre d'un altre, nodrint-se — al meu entendre il·legalment — de les facultats sobiranes de l'Ajuntament, sinó que aquell article li dóna un poder discrecional, que jo no tinc cap dubte en el cas que fos llei i que aquestes Junes es creessin — perquè no crec que es creïn, perquè si es creessin la protesta dels Ajuntaments de Catalunya en quan s'assabentessin d'això seria unànime —, es digués «discretament» en lloc de «discrecionalment». Jo ja ho crec que ho faran discretament tot; però discrecionalment, no pot ésser.

I, per fi, l'art. 12 em suggereix una consideració d'una altra índole, que gairebé no goso a fer-la, perquè potser està desplaçada i hauria d'ésser objecte d'un article en la Llei Municipal o en una llei a part; però ja podrà constar al DIARI DE SESSIONS, per si fos sortosa. I és que jo penso que hauríem d'anar a modificar la forma de raure els impostos municipals, els drets municipals, i, sobretot, els conceptes de plus-vàlua o de subrogació d'obligacions — com és en aquest cas, que l'Ajuntament faci allò que el propietari no vol fer, a costes del propietari —, i és que s'hauria de crear un dret de caràcter reial sobre la finca. Que sigui la finca la que en respongui; que es creï una espècie de gravamen, procurant que sigui el menys oneros possible. I això no és perjudicar la situació del propietari, al contrari. És moltes vegades per a evitar-li que hagi de fer precisament un préstec o una hipoteca per

no poder pagar les plus-vàlues, per no poder pagar les millores urbanes, per no poder pagar la transformació de la ciutat. Garantint la finca, l'Ajuntament pot estar a cobert; es dóna el caràcter d'immobiliari a un crèdit de caràcter municipal sobre aquella i les altres finques, les que siguin, i pot anar-se cobrint amb els ingressos. És clar que primer hi ha la hipoteca privilegiada de l'Estat, i dels impostos; però aquí no es tracta de l'impost, sinó d'una forma de coparticipació del bé general. Jo no faig més que apuntar-ho per si es pogués desenvolupar en una forma més feliç i que pogués convèncer millor a la Cambra.

Però en el que respecta a aquesta totalitat, m'interessa remarcar: Primer. És innecessari retallar atribucions als Ajuntaments. Totes les que aquí se'ls volen donar, ja les tenen. Les tenen i no els hi donem. Els les neguem, perquè per poder-les exercir l'obliguem a què demani autorització al Govern.

Aquesta llei, al meu entendre està bé, està ben inspirada, és necessària perquè tots els que viuen més de vuit dies a Barcelona — ja que principalment per a Barcelona està feta — s'han d'escriure que a l'any 1936 es puguin entendre en concepte de vivendes allò que són llocs d'immundícia, impròpies, àdhuc, d'éssers irracionals. Pocs ciutats del món tenen barris tan infectes, tan malsans, tan atemptatoris a la salut pública. Està demanant una pluja de foc la part immobiliària, una pluja de foc, perquè tampoc no hi crec gaire en aquestes Comissions, que no tindran ni cabals, ni resistència física, ni resistència moral, per a anar a crebant tot aquells interessos privats que es trobaran a cada moment i a cada pedra de cada casa, en contra de l'interès públic. Aquesta llei està molt bé, però podria dir el mateix que diu sense ficar-se a nomenar Comissions de cap mena, deixant que l'Ajuntament s'assessori dels tècnics que ja té; deixant-ho a la capacitat i al patriotisme de tots els catalans, que ni que no siguin de Barcelona no necessiten tutelles, ni gorres de cop, senyors del Govern!

En aquesta Llei de Sanejament de Poblacions pot dir-se el que s'hagi de dir, que els Ajuntaments ja ho saben, i si alguna facultat té la Generalitat com a poder públic, si alguna facultat ha donat l'autonomia al Govern de Catalunya que abans no era dels Ajuntaments, donem-los-hi, o autoritzem-los per delegació perquè ho facin, simplement. I tot l'altre podria limitar-se a instruccions de caràcter sanitari que ens donés la Conselleria de Sanitat; instruccions sanitàries als Ajuntaments per a procedir al sanejament de barris i al sanejament de vivendes insalubres. Però, per què ficar-se amb la sobirania municipal? Per què tractar de minoria d'edat als Ajuntaments forans? Per què amb una mà els preneu allò que amb l'altra els doneu, i, àdhuc, imposant-los un organisme que no té res de municipal?

Jo penso que si la Comissió medita això, per molt d'amor propi, i justificat, que hagi posat en aquesta llei, que és en la part tècnica on ha de posar-lo, perquè no hem d'anar a usurpar la sobirania dels Ajuntaments, admetrà en tot o en part aquesta suggerència que faig, filla de la meua bona voluntat. Però sobretot, senyors del Parla-

ment, després d'omplir-nos la boca d'autonomia i de sobirania municipal, no anem a desmentir-nos ara en una llei que és antiautonoma sense necessitat d'ésser-ho. Això és el més irritant! És que no cal que ho sigui d'antiautonoma! No essent-ho, serà més justa; i no essent-ho, farà que els Ajuntaments la prenguin amb més simpatia, perquè no ferà llurs drets.

El Sr. BATTESTINI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTESTINI: Senyors Diputats: En la sessió passada, després que el Diputat que té l'honor de dirigir-vos la paraula va fer la presentació o defensa de la totalitat de la Llei de Sanejament, varen fer ús de la paraula els senyors Carreres i Artau i Ruiz i Ponsetí. Avui s'hi ha afegit la veu — que nosaltres sempre escoltem amb gust, per tal com és autoritzada — del senyor Simó i Bofarull. En nom de la Comissió vaig a contestar-los.

El senyor Ruiz i Ponsetí ens va oferir la col·laboració decidida de la Minoria Socialista per a l'aprovació d'aquesta llei. Nosaltres li agraïm aquesta col·laboració. Sap el senyor Ruiz i Ponsetí que algunes, totes les encertades suggerències que ens va fer en el si de la Comissió, li foren acceptades. Ell anuncià l'altre dia que presentaria alguna esmena a determinat article. Nosaltres no dubtem que la presentarà en un sentit de concreció o de millorament d'aquest article, i, interpretant-ho així, li oferim des d'ara la nostra bona voluntat, la nostra col·laboració.

El senyor Carreres i Artau, en nom de la Minoria de Lliga Catalana, no va combatre la totalitat del Projecte, sinó que va manifestar l'adhesió seva i de la Minoria a la seva totalitat, considerant el sentit humà que informava el Projecte, l'abast que té, la utilitat d'aquesta llei, per a sanejar les zones urbanes insalubres, per a fer desaparèixer els focus infecciosos representats per les cases mancades de salubritat. El senyor Carreres i Artau, però, ens va dir que creia que hauria estat millor que aquesta llei anés refosa amb la Llei Municipal Catalana. En nom de la Comissió he de dir al senyor Carreres i Artau que nosaltres entenem tot el contrari. La Llei Municipal Catalana fixa atencions sanitàries als Ajuntaments de Catalunya; però — fixeu-vos-hi bé — són atencions sanitàries, podríem dir ordinàries, corrents; no són pas com aquestes, extraordinàries per llur volum, per la urgència de llur resolució i, sobretot, extraordinàries per la participació que en esmenar-les tindran en l'aspecte econòmic, mancomunadament, els Ajuntaments i la Generalitat.

És per això que nosaltres creiem que el volum d'aquestes noves atencions, llur importància, els tràmits especials que per a elles extableix aquesta llei, i l'aportació econòmica de la Generalitat i els Ajuntaments, i la canalització vers aquestes atencions extraordinàries de les aportacions de l'Estat, contribuint a resoldre el problema de l'atur forçós, justifica sobradament el que no vagi pas refosa a la Llei Municipal Catalana, l'aspecte de la qual és principalment administratiu i no sanitari, i que constitueixi un cos nou de doc-

trina, com és la Llei de Sanejament que estem discutint.

El senyor Carreres i Artau, amb una fina percepció, assenyalava que aquesta llei, d'ésser mal manejada, podia provocar un nou problema. En obligar a desallotjar cases insalubres, en determinar enderrocaments extensos per a obrir, com fixa la llei, espais lliures, ampliació de carrers, petites placetes, per enderrocar, si cal, els barris totalment insalubres, es presentarà el problema dels desallotjats, i aquests desallotjats podrien venir a augmentar la congestió d'altres zones urbanes, fent-les així insalubres per efecte de la sobrepoblació. Però la llei, senyor Carreres i Artau, no és pas lleugera en aquest sentit. La llei, en el seu article primer, ja determina que els Ajuntaments, a part del sanejament de les zones insalubres i de la reforma i enderrocament si cal de les cases mancades de condicions higièniques, hauran d'emprendre la construcció de cases perquè vagin a viure a elles els veïns de les cases enderrocades.

En un altre article — crec que és el 25 — la llei fixa que els terminis per a fer les obres, o per a enderrocar les cases que calgui per la seva manca absoluta de condicions de sanitat, davant la impossibilitat total que amb una reforma parcial puguin ésser posades aquelles cases en condicions d'habitabilitat per humans; la llei ja fixa els terminis per a fer les obres, en forma que siguin allargats fins que els estadants hagin trobat un nou estatge. I finalment, en tot un apartat de la llei es fixa l'aportació econòmica dels Ajuntaments, de l'Estat i de la Generalitat per la construcció de cases barates. És aquest, senyor Carreres i Artau, un perill que no es presentarà. S'ha presentat en algunes de les poblacions que han procedit a enderrocaments sense construir noves cases. Jo recordo ara el cas de Marsella, que va sanear els barris insalubres dels voltants del vell port i el no haver construït cases perquè anessin a viure-hi els estadants d'aquelles insalubres que s'enderrocaven, es va provocar la sobrepoblació d'altres barris, i la congestió de població va fer aquests barris a la seva vegada insalubres. Però a Barcelona, que ja ha quedat acollida des d'ara aquesta llei, i als Ajuntaments de Catalunya que s'hi acullin, no ocorrerà aquest perill, perquè en virtut d'aquesta mateixa llei, ja es fixa l'obligació que tenen els Ajuntaments que s'hi acolleixin, de construir nous edificis on puguin anar a viure els estadants de les cases desallotjades i es fixen les aportacions econòmiques perquè els Ajuntaments, conjuntament amb la Generalitat, puguin construir cases barates. Cases barates que no seran com aquelles que feia el «Patronato de la Habitación» en temps de la Dictadura, que no eren altra cosa que la concreció en ciment i pedra de les barraques que hi havia sota de Montjuïc, a Magòria; cases barates que seran cases que tindran condicions d'higiene, condicions de salubritat, que seran alegres, ben assolellades, on entrarà bé l'aire i on l'aigua serà abundant; cases, senyor Carreres i Artau, que reuniran les mateixes condicions d'higiene que la Casa Bloc que està acabant la Generalitat i que dintre d'aquest any serà habitable, amb 210 estatges que reuniran plenament les condicions

màximes de sanitat que cal reclamar per l'estatge humà.

El senyor Carreres i Artau exagerava la nota referent a un altre article d'aquesta llei, l'art. 9.º, que ell titllava de socialitzant. L'art. 9.º, senyor Carreres i Artau, no és altra cosa que la fixació de la impossibilitat que els interessos particulars, egoistes moltes vegades, puguin prevaler damunt dels interessos generals, generosos sempre. És l'ampliació del procediment d'expropiació que fixa la Llei Municipal catalana; una altra justificació, també, que aquesta llei és una matèria diferent de la Llei Municipal catalana.

L'art. 9.º aplica el procediment d'expropiació, que en la Llei Municipal catalana només té dos tràmits. Quan hi ha acord entre propietari i Ajuntament, no hi ha cas, perquè es paga el preu convingut. No hi ha acord entre propietari i Ajuntament? En aquest cas, capitalització a base del líquid imposable. I la llei que anem a aprovar, preveient que tot el que es va a expropiar ha d'ésser enderrocant, perquè no és pas la missió exclusiva de la llei enderrocar i solament enderrocar, sinó també reformar perquè les cases siguin posades en condicions d'habitabilitat, aquesta llei que anem a aprovar, en el seu art. 9.º, diu que la capitalització és farà a base del líquid imposable. Però com que no es tracta de cases noves, d'edificis moderns, perquè aleshores ja no hi hauria cas — tota vegada que si els edificis o les cases fossin noves, ja no serien insalubres — sinó que es tracta de cases antiquíssimes, de cases en unes condicions precàries quant al seu estat, de cases ruïnoses, d'edificis que han estat amortitzats una infinitat de vegades, la llei diu que considerant que les rendes poden ésser exagerades, per acumulació d'estadants, la capitalització es farà aleshores a base d'una renda normal en les cases semblants del barri o de l'entorn; i quan la vellúria de la casa, quan les seves condicions de construcció, quan la suposició que hagi estat amortitzada repetides vegades ho aconselli, aleshores sobre aquesta capitalització es farà una reducció d'un 50 per 100.

Ja veu, doncs, el senyor Carreres i Artau, que aquesta llei no té res de socialitzant. Només és el que deia jo en fer la defensa de la llei, o sigui l'obligació que nosaltres imposem al capital privat perquè contribueixi al sanejament de les poblacions. No és ni tan sols allò que deia demagògicament un collaborador de la V. S.: «Sacaremos el dinero de donde sea.» Nosaltres no anem a cercar ni a treure el diner d'on sigui. Sols anem a fer que els interessos particulars dels propietaris afectats no puguin prevalèixer per damunt dels interessos generals de les poblacions i de Catalunya.

I, finalment, el senyor Carreres i Artau es referia a l'art. 11 i deia que també era socialitzant, perquè obligava els propietaris a fer caure embans, a obrir finestres, a posar waters, etc., etc. Nosaltres, senyor Carreres i Artau, no fem una tasca socialitzant.

No, senyor Carreres i Artau! Nosaltres no fem altra cosa que obligar a fer el que prescriu un «Reglamento de Sanidad Municipal», que fou aprovat per l'Ajuntament de Barcelona l'any 1930, és a dir, quan les VV. SS. tenien l'Alcalde de Bar-

celona, tenien la majoria del Consell de Govern de Barcelona i tenien també la majoria dels Regidors barcelonins. Aquest «Reglamento de Sanidad Municipal», en els seus articles que fan referència a «Construcciones y viviendas», diu coses tan sucoses com les que us vaig a llegir :

«Tota peça habitable hauria de tenir comunicació directa amb l'exterior mitjançant balcons o finestres d'1 metre quadrat com a mínim.» Només us en vaig a llegir alguns, perquè si hagués de llegir els seixanta articles a què fa referència aquest Reglament, és possible que no m'ho autoritzés la Presidència i tampoc m'autoritzaria jo mateix, perquè això seria abusar de la vostra atenció.

Disposa aquest «Reglamento de Sanidad Municipal», que l'alçada de les habitacions no pot ésser inferior a 2'80 metres, i que les habitacions mínimes per l'estatge d'una família amb fills seran : Cuina, water independent, amb lavabo anexe, cambra pel matrimoni, cambra pels fills varons, cambra per les filles, i una habitació d'estada comú.

Diu aquest Reglament que les cuines i els waters han d'ésser independents i que han de tenir ventilació adequada i disposar d'aigua corrent, tubs de ventilació, sifons, piques, waters i lavabos, i diu també que les parets de les habitacions destinades a dormitori no hauran d'estar empaperades. Diu que els passadissos tindran una amplada no inferior a 1 metre, i diu altres coses com aquestes, que si les VV. SS. l'haguessin fet complir, si hi hagués hagut manera de fer-les complir, no caldria aquesta llei.

El Sr. VALLES I PUJALS : Aquesta llei tampoc no es complirà, perquè el que sobra són lleis i reglaments !

El Sr. DURAN I VENTOSA : Si éreu vosaltres els que manàreu després, els qui havíeu de fer-la complir !

El Sr. BATTESTINI : Ara li contestaré a això, senyor Duran.

El Sr. DURAN I VENTOSA : No vull entaular debat ; era una interrupció.

El Sr. BATTESTINI : El Reglament de Sanitat Municipal conté unes disposicions tan enèrgiques que jo em permetré aconsellar al Conseller de Sanitat i Assistència Social de la Generalitat que, quan es facin les disposicions complementàries d'aquesta llei, no faci altra cosa que copiar-les de la primera a la darrera.

Però és que aquest Reglament de Sanitat Municipal no pot fer-se complir, perquè està fet a conseqüència d'un altre Reglament de Sanitat Municipal de l'any 1925, en plena Dictadura, i el qual diu que els inspectors municipals de Sanitat procediran a denunciar les vivendes que per llurs males condicions constitueixin un perill greu per a la salut pública en general i que quan la insalubritat previngui de condicions difícils de posar de manifest, prèvia la denúncia corresponent, i una vegada produït l'informe de la Junta de Sanitat, s'ordenarà la pràctica de les reformes indispensables quan aquestes siguin fàcils d'executar per tal de donar a les susdites vivendes les degudes condicions de salubritat.

Fixeu-vos-hi bé ; «quan les reformes siguin fàcils d'executar» ! Cap de les reformes és fàcil d'executar pel propietari, tota vegada que a aquest

sempre li serà fàcil demostrar que no són fàcils, perquè enderrocar un embà per unir les dues habitacions, a fi de dotar-les de llum i ventilació, podrà dir que no és fàcil ; substituir una comuna antiga per un water amb aigua abundant, tampoc és fàcil d'executar ; substituir el paper de les parets dels dormitoris per pintura a la colamina i fer-les rentables, tampoc és fàcil d'executar ; una vivenda on calgui treure un water de la cuina tampoc és fàcil fer l'obra.

Ara bé ; la Junta de Sanitat atendrà els recursos que passaran al Tribunal Contenciós-Provincial en un termini de vuit mesos, i aquí rau l'eficàcia d'aquesta llei, a part de la col·laboració econòmica que es preveu per part de la Generalitat i de l'Estat. La limitació de temps en els recursos, la possibilitat de l'execució de les obres que fixades en el paper sempre són boniques, però que cal concretar-les perquè, d'una vegada, les cases siguin habitables i tinguin les condicions higièniques que cal perquè els conciutadans nostres les habitin.

Penso que he contestat el senyor Carreres i Artau, i penso haver contestat en part el senyor Simó i Bofarull. La llei no és antiautonomista ni innecessària. La Junta de Sanejament no serà un organisme paràsit que posem al damunt dels Ajuntaments. L'Ajuntament de Barcelona queda comprès en aquesta llei des d'ara, perquè la suggerència d'aquesta llei, juntament amb la Generalitat, va sorgir de l'Ajuntament de Barcelona ; perquè els tràmits per a l'execució d'aquest projecte varen ésser fets per dos Consellers de la Generalitat, el d'Economia i Agricultura i el de Sanitat i Assistència Social, l'Alcalde de Barcelona i altres Consellers de l'Ajuntament barceloní. Per això l'Ajuntament de Barcelona queda inclòs en la llei i els altres Ajuntaments catalans que vulguin acollir-se a ella podran fer-ho, però sense cap imposició per part nostra, perquè donem la llei com a facilitat als Ajuntaments que vulguin acollir-s'hi per atendre aquestes consideracions sanitàries de caràcter extraordinari que constitueixen el sanejament de les zones insalubres, la reforma i enderrocament de les cases mancades de condicions higièniques.

No és innecessària la Junta de Sanejament, perquè no tindrà altra missió que la d'atendre els recursos en primera instància que formulin els propietaris en vista de les obres que els hagin estat ordenades en els respectius edificis. Si no és paràsit la Junta de Sanejament, si la llei no és antiautonomista, perquè no ve imposada i no ve a fer altra cosa que resoldre la col·laboració econòmica, que és una col·laboració més enllà dels Pressupostos ordinaris dels Municipis, que és una col·laboració econòmica entre els Pressupostos extraordinaris i els cabals que de manera extraordinària aporta la Generalitat i els que per atur forçós destina a la nostra pàtria l'Estat central.

Si la llei, doncs, no és antiautonomista, perquè no ve imposada, i si la llei és necessària perquè ve a resoldre aquells problemes que no estan resolts en la Llei Municipal Catalana, donada la seva urgència, demano un límit en les deliberacions per a la seva ràpida aprovació. I res més.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Jo, tant com de la competència, de l'eloqüència i de l'entusiasme que posa en les causes el senyor Battezzini, estic admirat de la lleugeresa vertiginosa amb què ha passat per les meves imputacions d'antiautònoma i antimunicipalista a aquesta llei. Però jo, que l'escolto sempre amb molt de gust, penso que n'he tret tant de profit com satisfacció. I així condenso la meua rectificació en el següent:

Aquesta llei innova només dues coses, no té importància més que en dos extrems, que són els continguts en els arts. 8.º i 9.º: L'art. 8.º, quant ve a establir una forma distinta de l'ordinària per a la valoració de les finques objecte d'expropiació, i l'art. 9.º, quant dóna un límit molt raonable en escursar els terminis del desenvolupament del recurs contenciós-administratiu. Són les dues úniques coses noves que té aquesta llei. Perquè el senyor representat de la Comissió diu: «La Llei Municipal, quan parla de matèria sanitària, es refereix a les coses minses i sense importància de la matèria sanitària.» Ordinàries: aquesta és la paraula. Ho diu en el sentit que ordinària vol dir corrent, habitual. Però això no vol dir que no tingui facultats per a reformar un barri, per a enderrocar una casa per insalubre; això no vol dir que pugui declarar insalubre per raons de sanitat, si això és el que es ve fent des de l'any de la «Nanita»? Ara, que si pel senyor representant de la Comissió, pel sol fet que la llei sigui facultativa, la fa estimar per ells i pels que secunden la seva opinió que no és antiautònoma ni antimunicipalista, aleshores una llei en la qual només tinguin facultat d'acollir-s'hi vol dir que no és obligatòria, de manera que els Ajuntaments podran fer tots el mateix que diu aquesta llei sense necessitat d'acollir-se a la llei; si la Comissió em diu que sí, jo quedo tranquil·litat.

El Sr. BATTEZZINI: Sense els cabals!

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: No es preocupi pels cabals que tampoc no els tindran. Doncs bé: si l'Ajuntament pot fer el mateix que diu aquesta llei perquè tenia la facultat de fer-ho, quin tracte de disfavor o de favor, o viceversa, tindran uns i altres? Aleshores es planteja una qüestió de justícia, perquè un Ajuntament que no vulgui cabals de la Generalitat o que no els pretengui perquè no els necessiti o que no els pretengui per no perdre desgraciadament el temps — per això no hi ha el termini de tramitació dels recursos contenciosos-administratius —, perquè es valoren en forma distinta les expropiacions que els Ajuntaments que s'acullen a la llei esperant el manà, i dels altres Ajuntaments desinteressats i que diuen que no necessiten el manà perquè volen manar a casa? Per què, doncs, aquells han d'expropiar sota d'un tipus distint?

No. Aquesta llei està molt bé; però tota la forma de construcció d'ella, el mètode, és el que té d'imperfecte i és el que es presta a aquestes imperfeccions. Reduïu-la, limiteu-la, que en aquest Parlament estem pecant sempre per aquesta disbaixa d'articles. Retalleu-la, reduint-la a les obres necessàries, de sanejament de barris i

d'enderrocament d'immobles insalubres que depenguin dels Ajuntaments. Per això hi haurà una Junta — creu-la — de Sanejament, que en primera instància atindrà les reclamacions dels interessats i els recursos contra els acords dels Ajuntaments, i després vindrà el recurs contenciós-administratiu amb un límit de quatre mesos de tramitació. I després un altre article que digui que les expropiacions forçoses que els Ajuntaments hagin de decretar i executar en mèrits de les obres de sanejament tindran com a norma de limitació l'art. 8.º; i tot l'altre sobra, absolutament sobra. Tant sobra, que sobra aquest Reglament imprès que ens han llegit, com sobra també el de l'any 1925, que era el seu antecessor, com sobra el seu besavi i el seu rebesavi i el que va fer el duc d'Olivares quan vingué a Barcelona per a infectar el país. (*Rialles.*)

El Sr. BATTEZZINI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BATTEZZINI: Ja em satisfà que el senyor Simó i Bofarull hagi reconegut que la llei innova almenys dues coses; ja no és el que deia abans que la llei no venia a dir res de nou respecte de les coses que estaven prelegislades.

La Llei Municipal Catalana, en matèria sanitària, només fa que apuntar idees, no les concreta; no és que faci diferències — potser jo m'he explicat malament — entre assumptes sanitaris de poca quantia, els ordinaris, com deia el senyor Simó i Bofarull, i els extraordinaris. No; en matèria de sanitat tot és urgent i necessari. Però el que fa aquesta llei és precisament donar eficàcia, donar als Ajuntaments que a ella s'acolleixin les possibilitats de poder portar a terme aquestes reformes indispensables i necessàries.

La Junta de Sanejament ja ha estat reconegut també pel senyor Simó i Bofarull que per alguna cosa serveix. Ja són tres coses de la llei que serveixen. I així estic completament convençut que en un pla de col·laboració, el senyor Simó i Bofarull i la Comissió trobarien que tots els punts de la llei serveixen; que no n'hi ha cap que sobri i que potser el que convindria seria escurçar la discussió, i jo, atenant-me a aquesta conveniència, vaig a callar i a no dir res més.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de transferències de crèdit en el Pressupost en curs

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Diputats: El Projecte de Llei que m'escalo presentar en nom de la Comissió ve a normalitzar l'acabament d'aquest semestre, a l'últim mes del qual acabem d'entrar, i es refereix a les finances de la Generalitat. Ateny a una sèrie de partides que no satisfien les necessitats de la restauració autònoma de Catalunya després del bienni que hem passat i durant el qual estava regida la Generalitat per Governos gestors. Aleshores, reintegrat a

l'Estat el servei d'Ordre Públic, entre altres, algunes d'aquelles atencions podien deixar de figurar en el Pressupost perquè realment no tenia la Generalitat a les seves mans els serveis d'Ordre Públic, però dels funcionaris que depenien d'aquells serveis foren alguns respectats, però els altres van haver d'ésser reposats i no tenien partides de les quals es pogués satisfer els seus honoraris.

Entre altres casos ens trobem amb partides d'execució d'obres, com per exemple les de la Clínica Mental, les partides de la qual estaven distribuïdes entre la partida bàsica de la construcció de les obres i les partides accessòries, de material de muntatge en les diferents obres. I precisament l'amplitud donada a aquestes obres ha motivat que el Govern suggereixi la idea de traspassar aquestes partides a la partida bàsica, a la partida mare, o sigui a la partida de finalització de les obres de la Clínica Mental. Altres casos, com les despeses de gestions i viatges de la Generalitat, es troben esgotats alguns i altres insuficients. Així us aniria anomenant una sèrie de partides del Pressupost actual que no responen, després d'aquest temps que hem passat, d'aquest temps que no estava regida la Generalitat pels homes que Catalunya lliurement havia elegit per aquell càrrec determinat a les realitats del moment, les necessitats vives de l'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Sobre això voldria, senyors Diputats, fer una altra sèrie de consideracions, partida sobre partida, amb les mateixes consideracions que aquestes partides ha estudiat la Comissió, però no escapa al bon criteri de tots vosaltres la necessitat que ha de donar al Govern aquesta flexibilitat, dintre del Pressupost, per tal d'anar a la liquidació del darrer semestre fent que pugui atendre d'una manera normal totes les obligacions contretes i aquelles altres despeses, com les que deia de personal que no estava adaptat perquè provenia de serveis que havien estat absorbits per l'Estat i que avui continuen prestant serveis a altres dependències de la Generalitat.

Crec que de l'estudi que n'han fet tots els senyors Diputats i d'aquestes breus explicacions, que estic disposat a ampliar, n'haureu tret la conclusió de la necessitat d'aprovar aquest Projecte de Llei de transferències, que va ésser llegit l'altre dia en aquest Parlament, i que avui, dic-

taminat per la Comissió, ha posat la Presidència a la discussió de la Cambra. Us demano, per tant, que vulgueu facilitar l'aprovació d'aquest Projecte de Llei per tal que l'actuació de les finances de la Generalitat acabin la liquidació d'aquest trimestre d'una manera normal.

El Sr. PRESIDENT: No havent demanat la paraula cap senyor Diputat, és acabada la discussió de la totalitat.

(Sense discussió són aprovats els arts. 1.º i 2.º de què consta el dictamen, als quals no ha estat presentat cap esmena ni vot particular. A continuació, en votació ordinària i amb el quòrum reglamentari, és aprovat definitivament aquest Projecte de Llei.)

El text de la llei es publica com a annex a aquest DIARI DE SESSIONS.)

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimecres

1. Pecs i preguntes.
2. Continuació de la interpellació sobre els Decrets del 2 i 14 de març del 1936, referents a contractes de conreu i desnonaments.
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legitimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i 19 de febrer darrer.
4. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la successió intestada.
5. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'establiment d'un procediment de suspensió de procediment administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
6. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de sanejament de poblacions.
7. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la formació d'un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat.

(S'aixeca la sessió a dos quarts de vuit i tretze minuts de la vetlla.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

de transferències de crèdit en el Pressupost en curs

Art. 1.º Són autoritzades les transferències de crèdit per un import total de 292,046 ptes. entre les següents partides del Pressupost vigent, que corresponen a despeses dels Departaments de la Generalitat, de cabals ordinaris.

SOBRANTS QUE ES TRANSFEREIXEN

De la partida 12, 4,000 ptes.; de la 13, 2,000; de la 14, 1,000; de la 15, 1,500; de la 23, 1,250; de la 29, 800; de la 60, 200; de la 70, 2,500; de la 607, 500; de la 608, 500; de la 628, 800; de la 637, 1,000; de la 663, 56,000; de la 680, 3,700; de la 688, 1,160'50; de la 689, 3,339'50; de la 697, 1,000; de la 698, 2,000; de la 709, 1,000; de la 725, 5,000; de la 779, 7,500; de la 786, 20,000; de la 1011, 3,500; de la 1064, 1,664; de la 1071,

1,664; de la 1084, 468; de la 1266, 10,000; de la 1267a, 8,000, i de la 1485, 150,000.

Total de sobrants: 292,046 ptes.

AUGMENTS EN VIRTUT D'AQUESTES TRANSFERÈNCIES

A la partida 3, 2,500 ptes.; a la 4, 2,000; a la 6, 300; a la 10, 1,000; a la 61, 4,200; a la 63, 500; a la 72, 12,750; a la 558, 500; a la 643, 2,300; a la 662, 700; a la 726b, 5,000; a la 782, 5,000; a la 787, 10,000; a la 821a, 32,000; a la 845, 15,000; a la 982, 3,500; a la 1059, 3,796; a la 1179, 5,000; a la 1189, 5,000; a la 1302, 8,000; a la 1502, 20,000; a la 1507, 10,000, i a la 1508, 143,000.

Total dels augments: 292,046 ptes.

Art. 2.ª Són autoritzades les trans-

ferències de crèdit i per l'import de 165,000 ptes., entre les següents partides del Pressupost, corresponents a despeses de cabals extraordinaris del Departament de Sanitat.

SOBRANTS QUE ES TRANSFEREIXEN

De la partida 1189b, 40,000 ptes.; de la 1189c, 10,000; de la 1189d, 40,000, i de la 1304, 75,000.

Total de sobrants: 165,000 ptes.

AUGMENTS EN VIRTUT D'AQUESTES TRANSFERÈNCIES

A la partida 1303, 75,000 ptes.; a la 1349, 83,500, i a la 1473, 6,500.

Total dels augments: 165,000 ptes.

Barcelona, 2 de juny del 1936.

